ZEUL PE CARE-L ADUCE VÎNTUL

FRANCISC CARSAC

Pentru A. Bertram Chandler,
această intîmplare
de la marginea Galaxiei.

S'GHAMI

La ora crepusculului, Gam, Wha şi Minami s-au înălţat aproape concomitent pe orizontul de est; curînd după aceea, Ghané, luna roşie, li s-a alăturat. Se apropie sorocul. Cu toţii am pregătit peşterile sacre şi am îngrămădit la intrare pietrele cu care le vom zidi cînd va veni Pô Atia, noaptea zeului. Turan, bătrînul, a recitit cuvintele tradiţionale în faţa preoţilor şi a căpeteniilor, în vreme ce femeile s-au agitat toată ziua, ducînd provizii şi lemne în străfundurile pămîntului, să fie gata pentru marea serbare. Iar eu, S'ghami vînătorul, tremur de bucurie şi de teamă, în acelaşi timp. De bucurie, căci zeul va călca încă o dată peste pămînturile sale, aşa cum o face la fiecare zece generaţii, iar eu sînt aici şi voi putea povesti totul copiilor şi nepoţilor mei. De teamă, fiindcă destinul se poate dovedi crud, oferind-o pe Maémi drept jertfă! Maémi cea cu surîsul graţios, Maémi care după marile vînători de toamnă îmi va deveni soţie.

Jos, în cuprinsul cîmpiei, tabăra oamenilor veniţi din cer străluceşte în

întuneric, din pricina stelelor captive pe care le-au aprins. Este pentru prima dată cînd la momentul apariţiei zeului vor asista martori străini de lumea noastră. Eram copil la sosirea lor, dar încă îmi amintesc groaza care a cuprins satul cînd corabia sclipitoare ce-i adusese s-a aşezat în valea Ghir, la cinci mii de paşi către vest, şi cînd preoţii au crezut că zeii înalturilor au coborît să ne vadă. Apoi străinii au învăţat limba noastră şi astfel am putut afla că nu erau decît nişte muritori asemenea nouă, venind nu-se-ştie-de-unde, traversînd cerul, tot aşa cum neguţătorii din Nébo traversează marea, cu vasele lor. Cînd îi vezi, au ceva respingător în înfăţişare, cu pielea albicioasă ori neagră precum cărbunele, deşi – spun ei – acolo, în ciudata lor ţară, alţii au chiar pielea de culoare galbenă. Nici unul dintre aceştia nu are însă nuanţa de un albastru intens a fructelor de **rhimé,** aşa cum o avem noi, părul le este negru sau galben, în loc să lucească violet, ca al nostru, iar buzele lor ard de un roşu palid, excepţie făcînd femeile, dar despre ele Maémi mi-a spus că şi le vopsesc cu unsori colorate. Ei nu vînează, nu cultivă **bong**-ul şi **selur**-ul, asemenea nouă, în schimb scormonesc pămîntul. Nu caută minereu de fier pentru arme şi unelte, ci doar nişte cristale colorate, pe care, de fiecare dată cînd cele patru luni sînt împreună pe cer, le îndeasă într-un vas care pleacă imediat. Aceste cristale sînt cîteodată frumoase la privit, dar, după opinia fierarilor noştri, complet inutile şi ce altceva ar putea să facă din ele decît podoabe pentru nevestele lor? Pentru a săpa galerii, oamenii înalturilor stăpînesc demoni din metal care suflă şi tună, muşcînd stînca şi îndepărtînd-o. Şi, cu toate că adesea sînt mai înalţi şi mai solizi decît noi, n-ar fi în stare să ne urmărească pe munte sau să lucreze la cîmp o zi întreagă, sub lumina soarelui arzînd. Cu excepţia lui Jak şi al lui Pièrre.

Lui Jack îi place să vină cu mine la vînătoare. Ne-a învăţat limba şi, de asemenea, a învăţat cum să se folosească de un arc, atunci cînd preoţii noştri i-au spus că armele sale care scuipă foc nu sînt pe placul zeilor şi că nu fac altceva decît să sperie vînatul, cu zgomotul lor ca de tunet. L-am deprins cu arta de a urmări **mouh**-şii, **bifer**-ii şi **gôné**-le, iar el, într-o zi, mi-a salvat viaţa, în momentul în care un **boujoum** furios mă aruncase într-o groapă. Atunci a scos de la brîu o armă interzisă şi a doborît animalul, iar eu am tăcut, n-am spus nimic preoţilor, căci Jack este prietenul meu. A rîs cît îl ţineau puterile de numele animalului, dar n-a fost în stare să-mi spună pentru ce. O aluzie la una dintre vechile lor legende, mi-a explicat el. După care m-a sfătuit să las în pace **boujoumii** şi să nu mai fugăresc decît **snark**-ii. Dar o piele de **boujoum** este un cadou necesar pentru cel ce vrea să se căsătorească şi, oricum, în regiunile în care trăim

nu există nici un **snark**. Poate de cealaltă parte a mării?! Cînd am să ajung la Nebó, voi pune întrebarea asta neguţătorilor.

Şi Pièrre este prietenul meu, dar el e mult mai ciudat. Nu locuieşte în tabăra oamenilor veniţi din cer, ci singur, într-o colibă de metal, înălţată la cîteva mii de paşi distanţă. Şi el răscoleşte pămîntul, dar nu pentru minereu de fier, ca noi, nici pentru bizarele cristale colorate pe care te adună ceilalţi. Caută în piatră urmele ciudate pe care aceasta le ascunde cîteodată, urme ce se aseamănă cu nişte cochilii marine sau cu nişte oase. Toate astea el le numeşte fosile şi odată mi-a explicat că demult, demult, înainte de oamenii şi animalele de astăzi, au existat altele, acum dispărute. Cîteodată, cercetează şi solul vechilor grote abandonate. Mi-a arătat pietre cioplite, cu vîrful ascuţit ca al fierului de lance sau ai pumnalelor, aidoma celor pe care preoţii le utilizează pentru sacrificii, şi mi-a spus că, înainte ca noi să cunoaştem metalul, acestea au fost armele şi uneltele strămoşilor noştri. E posibil. Neguţătorii din Nebó povestesc şi ei că de cealaltă parte a oceanului oamenii mai au încă arme de piatră. Dar neguţătorii din Nebó spun multe...

Şi apoi mai e şi Mary, prietena lui Maémi. Ea are părul galben ca tulpina de **selur** uscat, iar ochii-i sînt albaştri precum cerul palid al primăverii. Străinii spun că e frumoasă, pielea ei este însă roz ca pîntecul unui peşte. Mary e fiica lui John, cel-totdeauna-furios, căpetenia străinilor.

El le-a interzis alor săi să aibă de-a face cu cei din neamul meu, iar lui Mary să o întîlnească pe Maémi. Se vede bine că nu cunoaşte șiretenia femeilor!

Noaptea devine tot mai profundă. Mîine, în zori, vor sosi pelerinii, venind de la Nebó, dinspre Thar cea întinsă, din Sélingué şi din Arhimadot, îndepărtate. Odată trecută Pô Atia, vor veni împreună cu noi, să se închine urmelor şi să se roage ca zeul să le aducă noroc. Sînt mîndru că m-am născut în satul Sâmi, cel vizitat de zei!

JACK

Sînt nervos, ori mai curînd – pentru a mărturisi adevărul – mie teamă. Nu ştiu de ce. Poate din pricina răpăitului tobelor de acolo, din satul indigenilor, un răpăit surd şi susţinut, care mi-a zgîlţîit intestinele cît a fost ziua de lungă. Astăzi nu i-am văzut nici pe S’ghami, nici pe altcineva dintre ai lui. Cei cîţiva băştinaşi ghuişi pe care-i folosim în mină, la trierea vagoanelor, nu au venit nici ei şi Ned Kincannon, contramaistrul irlandez, a

trebuit să-şi mobilizeze mecanicii să facă treabă în locul lor, nu înainte de a-i fi înjurat şi ameninţat. Atmosfera a fost fierbinte, apăsătoare, începînd chiar de pe la mijlocul dimineţii. Iar neliniştea, odată ivită, a crescut fără încetare. I-am vorbit despre asta şefului meu, John Carpenter. A ridicat din umeri. „Ştii foarte bine, Jack, că ghuişii sînt paşnici şi-apoi, oricum, aici avem cu ce să ne apărăm.” Mîna lui a indicat, cu un gest larg, pereţii de metal ai adăposturilor noastre şi dezintegratoarele amplasate în turnurile de observaţie, alături de proiectoare.

Are dreptate, totuşi mă simt singur, foarte departe de planeta mamă. Ne aflăm aici la marginea Galaxiei, atît de departe, încît în această perioadă a anului cerul nocturn nu înfăţişează decît cele trei planete exterioare, aproape aliniate acum, precum şi vreo două, trei stele pricăjite. Dar asta nu-l afectează pe Carpenter. Pentru el nu contează decît cantitatea de minereuri rare pe care-o vom trimite pe Terra, precum şi fiica lui, Mary.

Mary! Toţi cei cincisprezece bărbaţi care se află aici sînt îndrăgostiţi de ea; inclusiv eu. Pe cît de dur este taică-su, pe-atît de gingaşă este ea, frumoasă ca o zeiţă şi avînd mai multe diplome în ştiinţe decît oricare dintre noi. Cu excepţia lui Pièrre, desigur. O iubesc pe Mary. Şi cred că ea ştie acest lucru, uneori privirea i se fixează asupră-mi, amuzată, ba chiar şi un pic visătoare; în acel moment încep să sper.

Deocamdată, însă, mi-e teamă. Teamă pentru ea. S-a lăsat noaptea, noaptea străină. Ce fiară necunoscută urlă în munţi, dincolo de satul băştinaşilor în care tobele au tăcut, un urlet bizar, anormal, nepămîntean? Ce se întîmplă acolo? Am luat legătura prin radio cu Pièrre, care-i cunoaşte pe ghuişi mai bine ca oricine, mai bine şi decît mine. Se pare că se pregăteşte o mare serbare religioasă, dar el n-a putut afla nimic precis şi, fidel principiului său de a aştepta ca încrederea să vină de la sine, n-a mai insistat. Doar S’ghami, trecînd pe lîngă el, a murmurat: „Nu ieşiţi cînd va bate vîntul îngheţat de sud, s-ar putea să daţi de Zeul-pe-care-l-aduce-vîntul”.

Eh! O clipă! Există în toate astea ceva bizar! Am simţit deja vîntul de sud, dar nu e deloc îngheţat. Arzător, mai degrabă, un fel de sirocco aducînd uscăciune. Vîntul îngheţat de sud, spusese însă S’ghami. Nu are nici o noimă, doar dacă Pièrre n-o fi înţeles greşit. Sau poate n-a auzit bine... Îngheţat... **broami**.... **broami creta,** vîntul îngheţat... Ah! Pricep! Pièrre nu aude prea bine cu urechea dreaptă şi S’ghami i-a spus probabil **drohami creta,** vîntul-ce-răscoleşte-nisipul. Căci deşertul se află aici, în spatele nostru, către sud.

Faptul de a fi lămurit acest mic mister m-a liniştit şi, pentru moment, mă

simt mai puţin înspăimîntat. Orice fel de teamă ar fi, de altfel, ridicolă. Şeful are dreptate, nimic nu ne poate ameninţa pe această planetă. Băştinaşii sînt încă în stadiul de trecere de la vîrsta bronzului la aceea a fierului, grupaţi în oraşe-state, reprezentînd începutul formării primelor imperii. În zece sau cincisprezece rînduri, misiuni terestre s-au instalat aici, profitînd de faptul că rhalindienii, în ciuda pielii lor albastre, au o înfăţişare pregnant umanoidă, pentru a încerca prin studierea lor, să arunce oarecare lumină asupra trecutului Terrei. Există chiar şi un crucişător, la Mélindé, la mai puţin de o mie de kilometri de noi. Bineînţeles, sîntem totuşi un pic izolaţi la marginea de nord a deşertului Ghûlé, dar, chiar şi în caz de atac masiv şi neaşteptat, ajutorul ne-ar parveni la circa douăzeci de minute de la declanşarea apelului de alarmă. Nu există nimic, aici, de care să te temi din partea oamenilor şi prea puţine din partea elementelor naturii. Rhalinda se află într-o perioadă de calm tectonic şi ar fi nevoie de un cutremur mult mai serios decît cele cîteva zguduituri pe care le-am resimţit în ultimele zile, pentru a periclita în vreun fel adăposturile noastre de metal şi a ne pune în pericol.

După căldura de peste zi, noaptea este umedă. Ghané îşi revarsă lumina peste faţa cîmpiei, între faleze şi noi.

PIÈRRE

Planeta Rhalinda, 2 iulie 2403, misiunea nr. 337A, raport nr. 512.

Rahat, rahat şi iar rahat! Nellie, să ştergi asta cînd vei pregăti raportul pentru ochii domnului director, bătrînul puritan ar fi şocat, dar numai astfel de vorbe exprimă cel mai bine ceea ce simt eu acum. Uşchită planetă! De fiecare dată cînd cred că am înţeles ceva, haţ! totul se năruie! Planetă afurisită! Bineînţeles, aş putea să-mi încep raportul cu calm, demn (chiar aşa, domnule director), dar ştiu că te amuză să auzi cum îţi este înjurat superiorul chiar şi cu trei luni întîrziere, iar pe mine asta mă uşurează! În fine, să trecem la lucruri serioase.

1° Xenologie. Între noi fie vorba, Nellie, nu este caraghios faptul că eu, un planetolog, sînt obligat să mă ocup şi de problemele de xenologie a acestor triburi de vînători-agricultori din această lume pierdută, în vreme ce atîţia xenologi de cabinet pigulesc opere pe cît de geniale, pe-atît de definitive, fără să fi părăsit nicicînd Londra, Washington-ul, Moscova, New-Delhi sau Parisul? În sfîrşit, s-o lăsăm... Cei cîţiva care sînt, totuşi, aici, se află în oraşele din nord şi se mulţumesc să petreacă, în vreme ce eu

hoinăresc prin deşert. Nu rîde, Nellie. Ştiu că-mi place să fac asta, dar totuşi...

Deci, astăzi am descoperit existenţa încă a urau zeu la ghuişi. Un zeu care trebuia să aibă probabil legătură cu meteorologia, din moment ce i se atribuie drept mijloc de locomoţie vîntul. Asta-i tot ce ştiu. Nu, nu chiar tot. Uite: m-am dus în aceasta după-amiază în satul indigenilor, încercînd să recrutez oarece mînă de lucru, care să mă ajute să transport nişte fosile într-un punct accesibil aerodinei mele. Chestie frumoasă cîmpurile astea antigravitaţionale, dar care – contrar a ceea ce majoritatea oamenilor cred despre ele – nu oferă posibilitatea de a debarca oriunde. În tot cazul, nu pe o îngrămădire de blocuri prăbuşite în fundul unui canion cu pereţii abrupţi. Iar unele dintre aceste blocuri fosilifere sînt prea grele pentru mine singur M-am dus deci în sat şi l-am găsit pustiu; nimeni cu excepţia copiilor şi a cîtorva femei bătrîne. Cînd le-am întrebat, n-au vrut să-mi spună unde se află adulţii, dar eu aveam o bănuială şi m-am îndreptat către grote.

Nu am încercat să mă apropii prea mult, cu atît mai puţin să intru. Sînt în relaţii bune cu ghuişii şi vreau să mi le păstrez. Nu am chef nici să sfîrşesc cu o suliţă înfiptă în spate, cum li se mai întîmplă adesea, aici, ca şi aiurea, oamenilor prea curioşi ori prea grăbiţi. Ştiu foarte bine că voi termina prin a vizita aceste caverne. În cinci, zece ani poate... M-am mulţumit să observ intrările şi ieşirile cu ajutorul lunetei. Femeile aduceau ulcioare cu apă, cu **gulim** şi cu diverse alte provizii, iar bărbaţii împingeau de-a rostogolul pietre mari, cu care construiau un perete gros în cadrul intrării de la grota principală. Prietenii mei pregătesc, aşadar, o sărbătoare religioasă: zidul acesta este însă nou. De la prima mea şedere, acum zece ani, n-am văzut niciodată construindu-se un zid, deşi am asistat totuşi – oh! de departe! – la pregătirile principalelor ceremonii.

Nimic de făcut, oricum, cîtă vreme erau atît de ocupaţi! M-am întors la Sâmi şi am aşteptat. Bărbaţii au revenit destul de tîrziu şi s-au făcut că nu mă observă, toţi, cu excepţia lui S'ghami. El a rămas puţin mai în urmă şi, trecînd pe lîngă mine, a rostit, cu voce foarte înceată: „Nu ieşiţi cînd va bate vîntul îngheţat de sud, s-ar putea să daţi de Zeul-pe-care-l-aduce-vîntul". Eram gata să fac un gest pentru a-l reţine ca să-i cer explicaţii, el însă, în mod vizibil se grăbea: nu ţinea să fie văzut împreună cu mine în acea seară şi şi-a riscat poate viaţa pentru a-mi transmite amintitul avertisment. Faptul că a întrebuinţat pluralul şi nu singularul politeţii (**vohi**, nu **ito**), arată că îndemnul se adresa tuturor pămîntenilor. I l-am transmis deci lui Jack Torrance ca să-l difuzeze. Chestiune de urmărit, cum se spune, şi acest vînt îngheţat de sud, care mă intrigă!

2° Paleontologie. Aici se duce dracului totul! Ştii, Nellie, bazîndu-mă pe lucrările lui Smith şi Anderson, pe cele ale lui Delgado, Maurel şi, de asemenea, pe propriile mele cercetări, crezusem că pot schiţa o paralelă între istoria geologică a Terrei şi cea a planetei Rhalinda. O paralelă care se potrivea foarte bine şi care, în linii mari, părea să reziste. Era primară, cu viaţa întîi acvatică, apoi terestră: era secundară, cu echivalentul local al reptilelor noastre şi chiar al dinozaurilor, precum şi cu apariţia primelor mamifere rhalindiene: era terţiară, cu dispariţia majorităţii reptilienelor şi cu dezvoltarea mamiferelor: în fine, era cuaternară, cînd s-au dezvoltat strămoşii umanoizilor rhalindieni. Există chiar şi o curioasă asemănare între anumite obiecte din piatră cioplită, găsite în cursul cercetărilor mele şi cele păstrate în muzeele de preistorie de pe Terra. Convergenţe, bineînţeles; un vîrf de lance nu poate să aibă mai mult de treizeci şi şase de forme şi să rămînă eficace.

Există, totuşi, deosebiri interesante. De exemplu, dispariţia finală a pseudodinosaurilor se datorează probabil marii perioade glaciare de la sfîrşitul extrem al secundarului lor, în timp ce la noi perioadele glaciare s-au situat mult înainte sau mult după acesta. Iar acea glaciaţiune are într-un fel de-a face cu existenţa antroposaurilor. Îţi mai aminteşti de raportul meu cu nr. 223, în care am descris o asemenea fiinţă, căci nu îndrăznesc să-i spun „animal”? Am acum un schelet al său complet: aproximativ patru metri înălţime, poziţie bipedă, coada în balansier, picioare uriaşe cu cinci degete, labele anterioare înzestrate cu mîini prehensile, avînd şase degete dintre care unul mare, mai mult sau mai puţin opozabil, fălci puternice, înarmate cu o frumoasă dantură ascuţită, dar cu o anumită diferenţiere în ce priveşte incisivii, caninii şi molarii; în sfîrşit, cutie craniană... Ei, bine, Nellie, aici se schimbă totul! Cutie craniană bine dezvoltată, cu un creier, desigur, inferior celui uman modern, chiar şi celui al Neanderthalienilor, dar aproape la acelaşi nivel cu creierul pitecantropului terestru!

Da, ştiu. Antroposaur este un termen hazardat. Aş fi procedat poate mai bine numindu-i pitecosauri, deşi nici o maimuţă nu a avut un creier atît de evoluat. Nu am nici o probă că ar fi dezvoltat cîndva o cultură. În orice caz, asta s-ar fi întîmplat acum optzeci de milioane de ani – tereştri sau rhalindieni, diferenţa este doar de vreo douăzeci de ore pe an. Admiţînd ca au cioplit cîteva unelte de silex, şansa de a le regăsi... Ah, dacă am fi ceva mai numeroşii... Incidental, poţi să-i aminteşti unchiului tău, senatorul, că dacă în universităţi s-ar consacra mai puţine fonduri echipelor de base-ball sau de fotbal şi ceva mai multe paleontologiei... Dar nu-ţi lua sarcina asta, nu există nici o speranţă!

Deci, am un schelet complet, suficiente fragmente, precum şi un număr de urme de paşi ale acestei fiinţe care părea angajată pe calea unei umanizări sauriene. Antroposauri sau pitecosauri, cum doriţi, frecventau malurile lacurilor şi-şi lăsau urmele pe nisip, amestecate cu acelea ale vînatului şi ale rivalului lor – cel mai mare, cel mai de temut, dar şi cel mai stupid – megalosaur. Desigur, desigur, ştiu că termenul a fost deja folosit, că se aplică la un anumit dinozaur terestru. Dar este dificil să inventezi cuvinte noi, iar acesta exprimă cel mai bine esenţa a ceea ce era respectivul animal rhalindian – un saurian monstruos. Trimite-ţi-mi un dicţionar japonez sau navajo şi voi încerca să formez cuvinte noi, din moment ce greaca şi latina par epuizate de şapte sute de ani de clasificări ştiinţifice. Şi ele n-ar fi mai barbare decît Phascolotherium, Struthiomimus ori Metriorhyncus! În vreme ce majoritatea faunei străvechi dispărea, antroposaurii, mai inteligenţi, păreau să se adapteze condiţiilor din ce în ce mai reci. Aveau ei oare sînge cald? Purtau haine? Inventaseră focul? Cine ştie?... Dispar, totuşi, la rîndul lor, către sfîrşitul glaciaţiunii, în prima perioadă a terţiarului local. Cel puţin asta credeam pînă astăzi. Şi adesea, în lipsă de altceva mai bun, utilizam amprentele lor drept fosile directoare. Labele li s-au schimbat în decursul evoluţiei, dar, măsurînd raportul între diversele degete, credeam că ştiu destul de exact în ce stadiu mă aflu. În acest mod, am reuşit să descifrez înşiruirea de urme de la Tarô, la circa şase kilometri sud de aici, înşiruire atît de întreruptă de falii, în toate direcţiile, încît ai impresia că toate cataclismele planetei s-au petrecut aici. Şi, bineînţeles, din pricina acestor urme, atribuisem tot şirul cretacicului final rhalindian. Erau singurele fosile găsite, dar ele existau acolo în număr mare.

Or, în această după-amiază, după eşecul meu din satul băştinaşilor, am luat aerionul şi, profitînd de cele cîteva ore de lumină care mai rămîneau, am pornit să explorez încă o dată gresiile cuaternare de lîngă lacul Vaeta, sperînd să găsesc acolo ceva urme noi ale rhalindienilor preistorici. Am adunat, de la suprafaţă sau fixate în rocile de gresie propriu-zise, destul de multe unelte paleolitice, avînd circa patru sau cinci sute de mii de ani. De această dată, însă, vîntul spulberase nisipul adunat peste o mare dală pe care n-o văzusem niciodată descoperită, iar acolo, izbind privirea, au apărut urme de antroposaur! Indubitabile, indiscutabile! Sub una dintre ele, înfundate în nisipul deplasat sub greutatea acelei fiinţe, se aflau patru unelte din piatră cioplită!

3° Seismologie. De cîteva zile, scoarţa se mişcă, oh! slab în această regiune. Faptul trebuie pus probabil în legătură cu alinierea celor trei planete exterioare, îndeosebi a celor două uriaşe, Wha şi Minami. Zguduitu-

rile par o idee mai accentuate cînd luna este şi ea la zenit.

Asta e, Nellie. Banda magnetică de faţă va pleca în trei sau patru zile cu astronava cargo pe care o aşteptăm ca să îmbarce mineralul. Fii drăguţă, suprimă acuzaţiile şi cuvintele grosolane, fă din ea un raport adevărat, ca pentru Bătrîn, şi pune totul în ordine, încît – la venirea în concediu, peste şase luni – să pot să atac de îndată opera mea definitivă asupra Rhalindei.

S'GHAMI

Încă de tîrziu, din noapte, pelerinii au dat năvală şi noi îi îndrumăm către grotele înalte, de unde nu vor mai coborî decît după vizita zeului. Au fost pregătite pentru ei culcuşurile din paie de **bong** şi blănuri de **gôné**, moi şi albe. Atur, căpetenia neguţătorilor din Nebó este şi el de faţă; dacă se va ivi ocazia, am să-l întreb despre minunile de dincolo de mare şi dacă, într-adevăr, acolo oamenii mai folosesc încă unelte de piatră. Astăzi, însă, am de lucru, căci sînt maestru de vînătoare, proviziile de vînat nefiind suficiente.

Maémi se află deja în peştera sacră, laolaltă cu celelalte tinere fete din clanul Mhé al poporului ghuis, pentru a fi supuse ritualurilor de purificare, înainte ca Mîna Destinului să o arate pe aleasa zeului, mîine noapte. Sînt mîndru că aparţin clanului Zeului Vîntului. Oamenii veniţi din cer sînt ocupaţi cu treburile lor, astăzi însă nu se vor mai bucura de ajutorul nostru. Am văzut maşina zburătoare a lui Pièrre îndreptîndu-se către răsărit, căci el a descoperit o mulţime de oase pe fundul prăpastiei Rhô. Nici eu n-o să merg astăzi să-l ajut. Ieri, m-am întîlnit cu el în sat şi l-am avertizat să nu iasă cînd se va porni vîntul cel rece. Preoţii ar fi furioşi dacă ar şti, dar un vînător este un vînător, nu o femeie sau copil, iar Pièrre este prietenul meu. Orice întîlnire dintre zeu şi muritori este fatală pentru aceştia din urmă, dacă ar fi să dăm crezare tradiţiei. Ştiu că lui Pièrre nu-i e frică de zei şi că are în serviciul său geniile focului şi ale fulgerului, dar, oricare ar putea fi rezultatul întîlnirii, e preferabil ca aceasta să nu aibă loc. Mai ştiu că el va repeta avertismentul meu fraţilor lui, că mă va asculta şi va rămîne noaptea viitoare în marea lui colibă de fier. Căci Pièrre respectă tradiţiile noastre, deşi moare de dorinţă de a ne cunoaşte ritualurile secrete. Se ascunde în depărtare, în spatele stîncilor şi ne urmăreşte cu tubul său magic, ce apropie lucrurile. El crede că noi nu ştim asta, dar puţine sînt faptele care scapă privirilor ascuţite ale vînătorilor din clanul Mhé al poporului ghuis!

JACK TORRANCE

3 iulie 2403. Ceartă puternică, azi-dimineaţă, între Pièrre şi John. Subiectul: muncitorii indigeni, absenţi în dimineaţa asta, la fel ca şi ieri. John voia să meargă să-i aducă în lovituri de cizmă, Pièrre să-l ameninţe că-i va face un raport la Biroul afacerilor interstelare, unde el are destulă trecere, pentru ca primul să se liniştească.

Am vorbit apoi despre avertismentul transmis de S'Ghami. Pièrre este categoric: e vorba, într-adevăr, de un vînt îngheţat, deşi nici el, nici eu nu înţelegem ce vrea să însemne asta. Poate vreun fenomen meteorologic necunoscut nouă, dar care nu explică nici aluzia la zeu, nici pentru ce amicul nostru ţine atît de mult să nu ieşim din casă, în timpul cît va sufla vîntul cu pricina.

Ora 19: Mi-am scrîntit piciorul stîng, azi după-amiază. Accident ridicol salt într-un şanţ. Şi nu mai avem în farmacie nici Venecyl 3, nici măcar novocaină.

PIÈRRE BELLAIR

3 iulie 2403. M-am întors tîrziu din canionul Rhô, unde mi-am petrecut ziua cu degajarea din gangă a oaselor de dinozaur rhalindian. Ca de obicei, am luat masa de seară la cantina minerilor. John era acolo şi a făcut mutre. Acest om, de alt fel foarte inteligent şi bun, în ciuda violenţei sale, este cu cîteva secole în urmă în ceea ce priveşte raporturile cu băştinaşii. Fără îndoială, crede că natura i-a creat pentru a servi drept culi ai Companiei Interstelare a Minelor.

L-am întîlnit, de asemenea, pe Jack, cu glezna bandajată: urîtă entorsă, iar farmacia mea este tot atît de goală ca şi a lor. Am vorbit de una, de alta, el în special despre

Mary. Este îndrăgostit lulea şi cred că-l înţeleg. Dacă nu te-aş fi avut pe tine, Irène, pe tine şi pe copiii noştri, cred că şi eu la rîndul meu... În mod evident, nici Jack nu-i este indiferent ei, aşa încît cred că totul se va sfîrşi printr-o căsătorie, fie că John o vrea sau nu. Mary este blîndă, însă hotărîtă, şi dacă-l iubeşte pe Jack, atunci se va căsători cu el, contra întregului univers dacă va fi necesar. Am cercetat cu atenţie mai vechile mele însemnări, dar n-am găsit în ele nici urmă de vreun zeu pe care să-l aducă vîntul. Este adevărat că ar însemna să fiu naiv ca să cred că aş putea pătrunde prea departe în cunoaşterea religiei prietenilor mei ghuişi! N-am reuşit nici măcar să intru într-una din grotele lor, inclusiv acelea – ştiu asta – care nu servesc decît drept depozit. Sînt binevenit la vînătoare, în sat şi... cam atît!

Acum cîteva minute, am luat totuşi legătura prin radio cu Jack, recomandîndu-i să reînnoiască de îndată consemnul: în această noapte, nimeni nu va ieşi afară! Drept fundal, l-am auzit pe John mormăind: „Prin urmare şi voi credeţi în aiurelile indigenilor?”

Un vînt lejer s-a pornit, către sud. Un vînt cald... Acum este ora 21,30 şi înainte de ă mă culca, trebuie să-mi transcriu în clar notiţele. Bună seara, Irène!

S’GHAMI

După terminarea banchetului ritual, în vasta peşteră luminata de torţe şi lămpi cu ulei, am cîntat imnurile sacre şi am împlinit dansul zeului. Ora alegerii se apropie şi mergem cu toţii în prima grotă, unde ne aşteaptă tinerele fete, aşezate în cerc în jurul Mîinii Destinului. Ce teamă îmi e! Zeul trebuie să ştie că Maémi este cea mai frumoasă şi mai gingaşă. Mi-e teamă să n-o aleagă pe ea. Dar sînt egoist, căci oare ce-ar putea fi viaţa nevestei unui umil vînător pe lîngă aceea a soţiei unui zeu? Şi ce onoare pentru familia ei, ba chiar şi pentru mine însumi!

Ne aflăm în Camera Destinului – întreaga populaţie adultă a clanului şi unele personaje importante din rîndul pelerinilor. Preoţii au încercat să vadă dacă Mîna se roteşte şi i-au verificat pînza. Se aşteaptă doar semnalul pîndarului, singurul aflat afară, care să anunţe sosirea zeului. O privesc pe Maémi, este palidă şi tăcută, la fel ca şi toate însoţitoarele sale, zdrobită de posibila grandoare a destinului său, totuşi un moment ochii noştri s-au întîlnit şi ea mi-a zîmbit. Acum buzele i se mişcă uşor, se roagă, o face oare pentru a fi aleasă, ori pentru a rămîne cu mine?

Nohio creta! Vîntul caid a început să sufle. Nu-l simţim în peşteră, în spatele zidului în care mai există doar o suprafaţă strîmtă, pe unde vor trece întîi pîndarul, apoi, în curînd, aleasa. Aşteptăm, în lumina tremurătoare a torţelor pe care le poartă bătrînii. Sus, pe platforma lui, Opar neofitul este gata să deschidă fereastra săpată în rocă, pentru a lăsa înăuntru suflul zeului.

Auotô creta! Vîntul rece! Toată lumea este încordată, cu răsuflările tăiate. Zeul e în drum spre noi! Pièrre Vîntul îngheţat a sosit! Orblo, marele preot, dă semnalul. Fereastra de lemn se deschide şi suflul rece al zeului pătrunde în peşteră, izbind pînza. Mîna destinului se învîrte pe pivotul ei bine uns. Deja fereastra s-a închis, pînza cade şi Mîna se răsuceşte, se răsuceşte la capătul braţului ei de lemn, cu degetul întins desemnînd tinerele fete, una după alta. Cîteva dintre ele îşi muşcă buzele, altele tremură. Braţul se învîrte din ce în ce mai lent. O, mare Khami, zeu al vînătorii, nu-ţi părăsi servitorul, fă ca degetul să n-o arate pe Maémi! Se va opri înainte de ea, indicînd-o pe Valoh cea mîndră, se va... Degetul arată spre Maémi, ea este aleasa!

Trece prin faţa mea, rigidă, cu ochii pierduţi, înveşmîntată cu haina din piele de **boujoum** cu care preoţii tocmai au gătit-o. În clipa trecerii prin surpătură se întoarce şi-mi face un semn de adio cu mîna, apoi dispare în noapte. S-a terminat, se zidesc ultimele pietre. S-a terminat! Ar trebui să fiu bucuros şi plin de încredere, de mîndrie, dat sînt trist de moarte. Nu o voi mai revedea niciodată pe Maémi!

JACK

E aproape miezul nopţii şi în cantonamentul tehnicienilor toate luminile s-au stins, doar ferestrele lui Mary şi ale tatălui ei mai sînt încă luminate. Stau întins într-un şezlong, pe galeria dinspre nord. Satul băştinaşilor este întunecat şi aşa a fost încă de la lăsarea serii. În noaptea asta nu se zăreşte nici un foc, pe nicăieri. Probabil că sînt cu toţii la cine ştie ce sărbătoare afurisită, în fundul vreuneia dintre grotele lor, grote unde nici măcar Pièrre n-a putut intra. Dinspre sud a început să bată vîntul, dar nu e deloc îngheţat şi suflă din ce în ce mai violent. Pe acoperişul de metal şi pe pereţi scîrţîie nisipul, aici, la nord, mă aflu la adăpost. Glezna mă doare şi nu pot să pun piciorul în pămînt. O să mă duc la culcare, cu atît mai mult cu cît vîntul se răceşte şi temperatura scade. Să fi venit oare vîntul îngheţat al lui S'Ghami?

S-a făcut foarte frig acum, vîntul este aprig şi, în mod indiscutabil, îngheţat. Un zgomot puternic se aude undeva, jos, venind dinspre hangare, probabil o tablă sfîşiată care vibrează, imitînd astfel tunetul. Şi – îmi privesc ceasul, pentru a fi sigur că nu mă înşel –, deşi am trecut cu douăzeci de minute de miezul nopţii, mi se pare că cerul e mai deschis la culoare decît adineauri, mai clar decît la lumina normală a lui Ghané, luna roşie, aflata pe cer, aproape de zenit. Mă ridic din şezlong, dau colţul şchiopătînd şi o iau pe galeria vestică, unde sînt imediat înţepat de nisip şi îngheţat de viscol. Şi rămîn cu gura căscată. Acolo, înspre sud, e ziuă! Se pot vedea nori albi pe cerul albastru, ori mai curînd în interiorul unui triunghi de cer siniliu, în vreme ce pretutindeni în jur este noaptea în care strălucesc Ghané şi cele trei planete exterioare, Gam, Wha şi Minami. De altfel, de-abia dacă reuşesc să le mai disting: sînt pierdute în strălucirea lunii ce le va eclipsa în curînd.

Un zgomot de paşi în urma mea: mă răsucesc cu un tresărit, uitînd de picior şi scot un strigăt de durere. John se afla aici şi, fără să spun nimic, îmi îndrept braţul către sud.

— Bizar fenomen, spune el, şi căruia savantisimul nostru prieten Pièrre Bellair îi va găsi cu greu o explicaţie. Pînă una-alta însă, mă duc să fixez afurisita aia de tablă, altfel îi va trezi pe toţi.

— Nu credeţi că ar fi preferabil să aşteptăm dimineaţa? Vîntul îngheţat, prezis de S'Ghami, a apărut deja şi o ieşire acum ar putea fi periculoasă...

— Baliverne! Vîntul există, fără îndoială, nimeni nu poate nega. În privinţa zeului, am să cred în el cînd l-oi vedea şi-apoi am la mine revolverul!

Dispare în josul scărilor. Cu piciorul meu scrîntit, neputînd face nimic altceva, aştept. Mary mi se alătură, sprijinindu-şi coatele de balustradă.

— Unde e tata?

— S-a dus să fixeze tabla care...

Oh! Acest ţipăt, acest ţipăt cumplit, două focuri de armă, un alt strigăt, întrerupt brusc. Mary a ajuns în josul scărilor, surdă la apelurile mele, mă grăbesc, mă precipit, cad aproape zdrobindu-mă de balustradă. Un nou ţipăt, unul de femeie, ascuţit, urmat de un fel de gîlgîială pe jumătate articulată, apoi nimic. Mary! Mary! Mă tîrăsc, sar într-un picior, apoi alerg, uitînd de orice fel de durere, ajung la colţul hangarelor, mă împiedic de o masă întunecată, John, cu ţeasta pe jumătate smulsă. Mary! Mary! Nimeni nu-mi răspunde.

Atunci, din toate puterile mele, trag mînerul sirenei de alarmă.

PIÈRRE

Nu cred să se fi scurs mai mult de treizeci sau patruzeci de secunde între momentul în care am auzit sirena şi cel în care m-am aşezat la comanda aerionului meu, avînd alături puşca şi dezintegratorul. Tocmai îmi terminasem de transcris notiţele şi mă duceam la culcare. Sirenă în plină noapte, asta vrea să însemne atac general sau cataclism. Nu cred în nici un atac, deşi mi s-a părut că am auzit focuri de armă, puţin mai devreme. Vîntul e năprasnic şi îngheţat, întocmai cum l-a prezis S'Ghami, iar către sud există un triunghi ciudat, de rouă şi cer bleu, la aproximativ şase kilometri distanţă, chiar deasupra şirului de urme de la Tarô!

Aerionul aleargă cu toată viteza pe care mi-o permite îndrăzneala, dar vîntul de nisip face ca la nivelul solului vizibilitatea să fie aproape nulă. Cu atît mai rău, nu am timp să înalţ aparatul, dar ştiu că nu există nici un obstacol între casa mea şi tabără. Frînare la marginea catastrofei şi iată-mă în imediata apropiere a magaziilor, în colţul cărora se înghesuie Jack şi cei cincisprezece oameni de la mină. Jack e incoerent şi cheamă într-una: „Mary! Mary!", iar cînd oamenii se îndepărtează, pot să văd la lumina unei lanterne cadavrul lui John, într-o mare de sînge.

Apoi Jack se mai linişteşte şi pot să-i pun întrebări, lui, căci ceilalţi nu ştiu absolut nimic. John este mort, iar Mary a dispărut după ce ţipase. Nici o urmă pe solul tare, deşi e posibil ca în foiala lor oamenii să le fi călcat în picioare. Îmi înfig mîna, aidoma unui harpon, în braţul lui Angus McGregor – un scoţian ursuz, pe care nimic nu-l înspăimîntă –, îl catapultez pe al doilea loc, liber, al aerionului şi plecăm, la nivelul solului şi cu farurile aprinse, către sud. Sudul de unde vine acest vînt îngheţat, care acum s-a mai potolit puţin, sudul dinspre care a venit, fără îndoială, şi zeul, fie el ce-o fi, şi înspre care a plecat iarăşi.

Eu pilotez, Angus observă solul. Înaintăm încet, încercînd să descoperim niscai urme. Ceva în stare să smulgă pe jumătate capul unui om, dintr-o singură lovitură, trebuie să fie mare şi greu. Triunghiul de cer albastru, în mod cu totul curios, are aerul că se micşorează pe măsură ce ne apropiem. Şi, dintr-o data, Angus strigă: „Acolo! Acolo!"

„Acolo" este un izvor pe care-l cunosc foarte bine și unde vin să se adape fiarei sălbatice. În lumina oblică a farului, decupate în umbre brutale, există un număr de urme familiare. De asemenea, altele care nu sînt obişnuite decît pentru mine! Mai întîi nu-mi vine să cred, totuși, acolo, în faţa ochilor mei, sînt urmele proaspete ale unui enorm antroposaur, adînc

întipărite în pămîntul moale. Apa n-a reuşit încă să le umple pe cele mai recente.

Sar jos din vehicul şi le examinez mai îndeaproape. Există două serii, una mai veche, îndreptîndu-se dinspre sud, şi alta mai proaspătă, către sud. Alături de acestea din urmă, se afla acolo şi sînge roșu, sînge omenesc, mult, mult sînge. N-o vom mai revedea niciodată pe Mary!

Reluăm urmărirea, atît de repede pe cît ne-o permite zborul la rasul solului. Zeu ori antroposaur, monstrul va simţi mîngîierea unui dezintegrator dat la maximum. Angus este alături, cu arma pregătită. I-am explicat, în cîteva cuvinte, ce cred că s-a întîmplat. Un antroposaur viu! Unde pot să se ascundă oare? Am survolat întreg deşertul, de mai multe ori, şi n-am văzut nimic. N-are importanţă, îi vom regăsi oricum şi-atunci...

Ne apropiem de zona de cer albastru, zona în care e ziuă, şi începem să luăm altitudine. În clipele ce urmează nu-mi pot crede ochitor! Jos, sub triunghiul luminos, deşertul a dispărut; există, în schimb, o stepă de ierburi înalte, un rîu (îi cunosc albia fosilă, întretăiată de falii, în zona urmelor de la Tarô), un lanţ de munţi acoperit de gheţuri, profilat în depărtare, apoi antroposauri şi alte animale, dintre care identific unele, după resturile pe care le am găsit deja. Este o scenă din cretacicul rhalindian tîrziu! Dar e o nebunie, e imposibil. Accelerez şi mai mult, brusc, însă, Angus îmi smulge volanul şi facem la dreapta, în vreme ce scoţianul urlă: „Se închide!”

Într-adevăr, se închide! Triunghiul bleu aproape că a dispărut de pe cer, iar deşertul cîştigă teren cu fiece clipă, sub lumina roşie a lui Ghané. Vîntul suflă din ce în ce mai puternic, ca şi cum aerul rece n-ar mai găsi decît o crăpătură îngustă prin care să se strecoare. Zăresc, tocmai cînd trece limita, un antroposaur uriaş, strîngînd între fălci un lucru însîngerat, care altădată purta numele de Mary! Pe jumătate ridicat, cu riscul de a cădea peste bord, smulg dezintegratorul dintre mîinile lui Angus şi trag, nimicind în plus şi un grup de antroposauri aflaţi în faţa unei colibe mari, din crengi. Coliba ia foc, siluetele se topesc şi totul se termină. Deşertul se închide aidoma unor fălci.

S’GHAMI

Clepsidra indică ora zorilor. Ieşim din grotă unul cîte unul, în lumina palidă a zilei nsăscînde. La picioarele falezei s-a îngrămădit nisipul. Iar eu merg, cu fruntea plecată, mohorît şi fără speranţă.

Strigăte! Ridic privirea. Pe platformă, la jumătatea drumului către tabăra

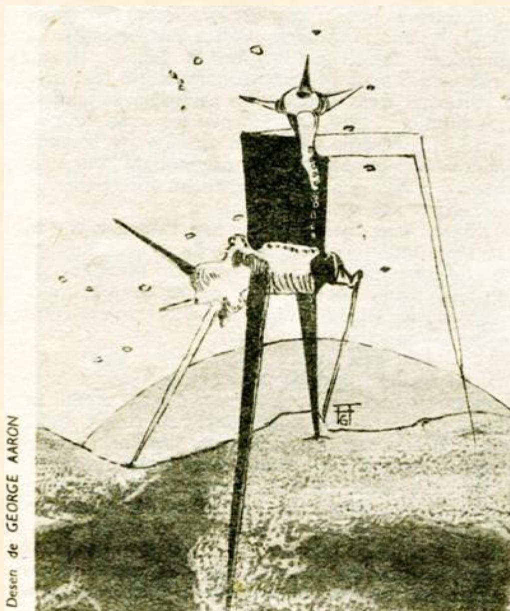
oamenilor veniţi din cer, o siluetă! Maémi! Inima îmi tresaltă de bucurie, apoi se strînge. Maémi este dezonorată! Zeul a refuzat-o şi noi, poporul ghuis, ne-am atras mînia lui, norocul o să ne părăsească!

Maémi vine către noi, cu paşi lenţi, plîngînd în tăcere. Orblo îi pune întrebări. Ea scutură din cap, n-a văzut nimic, dar a auzit strigăte în tabăra oamenilor veniţi din cer, s-au aprins luminile mari, după aceea maşina lui Pièrre şi-a luat zborul către sud, în directiv Porţii Zeului.

O iau la fugă înspre tabară. Pièrre este acolo, cu un aer trist şi furios, totodată, iar Jack stă aşezat pe treptele scării și plînge. Ceilalţi străini se strîng în spatele meu, tăindu-mi calea, ostili. Şeful cel mînios a fost ucis și Mary a dispărut, cu siguranţă e moartă şi ea. Mary? Mary a fost aleasă! încerc să le explic ce mare onoare li s-a făcut şi că şansa le va surîde de-acum înainte, dar ei răcnesc în limba lor barbară şi, dacă n-ar fi Pièrre acolo, m-ar sfîşia, fără îndoială. Pièrre mă ia de braţ, mă duce într-una din camerele lor şi-mi spune că nu există nici un zeu, nimic, doar o fiară inteligentă ivită din alt timp și că Mary a fost devorată de aceasta! Nu-l cred! Mary, moartă, şi peste puţină vreme Maémi...

PIÈRRE

Tocmai i-am explicat lui S'Ghami ce s-a întîmplat, dar nu m-a crezut. Am să le explic şi tovarăşilor mei, deşi mi-e teamă că nici ei nu mă vor crede. Nu am fotografii, nimic pe care să li-l arăt! Şi totuşi, sînt sigur că am pătruns adevărul. După spusele lui S'Ghami, zeul revine cam la fiecare zece generaţii odată, ceea ce echivalează cu vreo trei sute de ani ciclul, după maniera în care înţeleg ghuişii generaţiile. Trei sute de ani! Ciclul de conjuncţie al celor trei planete exterioare şi al lunii este de 297 de arii! Sînt prea apropiate cifrele

pentru a fi o coincidenţă şi, de altfel, S'Ghami mi-a vorbit odată despre timpul sacru cînd zeii se adună pe cer.

Ne aflăm la marginea extremă a Galaxiei. Un autor din secolul XX, Bertram Chandler, care a scris o serie de romane de anticipaţie petrecîndu-se în această zonă, pretindea că la marginea Marelui Vid ţesătura spaţiului-timp este mai slabă decît în apropierea centrului Galaxiei și că acolo se poate întîmpla orice. Cred că avea dreptate. Cred că la fiecare 297 de ani, sub influenţă atracției combinate a celor trei planete exterioare și a lunii, această ţesătură se sfîşie într-un punct al planetei Rhalinda şi astfel prezentul este pus în legătură cu vîrstele revolute. Iar aceste vîrste sînt perioada glaciară de la sfîrşitul cretacicului rhalindian, era antroposaurilor! Vîntul îngheţat este a masă de aer rece care împinge aerul cald actual înaintea lui. Cum satul este la nord de zona sensibilă şi cum nu există, în toate celelalte direcţii din jur, decît deşert, pe aproape 1.500 de kilometri, sosirea zeului este anunţată de un vînt de sud, un vînt **îngheţat** de sud, bun să trezească imaginaţia băştinaşilor primitivi. Probabil că vreun antroposaur împins de curiozitate se îndreaptă către nord (există, fără îndoială, şi alţii, care o iau în alte direcţii, dar pe aceia nu-i întîlneşte nimeni, niciodată) şi astfel dă peste indigeni. Cum s-a născut ritul ofrandei miresei nu ştiu şi în mod sigur nici nu voi şti vreodată. Tot astfel cum nu voi şti ce instinct indică antroposaurului sfîrşitul cronoclasmului şi faptul că e timpul să se întoarcă pe domeniul său. Aceste incursiuni urcă foarte departe în timp, după cum o dovedesc urmele pe care le-am găsit deasupra uneltelor de silex din paleolitic. Şi oare cîte fete, plecate pline de veselie sau de gravitate să se căsătorească cu un zeu, şi-au găsit moartea între fălcile unui antroposaur?

Peste trei sute de ani, dacă vom mai fi încă pe această planetă, descendenţii noştri vor fi pregătiţi. Nu ne putem gîndi să invadăm trecutul pentru a distruge pe antroposauri. Sau o vom face? Ar fi curios ca noi să fim cauza dispariţiei lor, foarte aproape în timp de această perioada pe care am întrezărit-o în cuprinsul triunghiului. Poate că trupul lui Mary conţinea şi germeni care, inofensivi pentru ea, vor cauza – au cauzat – un fel de ciumă antroposauriană, Marea Moarte. Nu ştiu. Oricum, putem încercui punctul în care se produce ruptura cu o împrejmuire de netrecut. Şi putem, de asemenea, să încercăm să le explicăm cu răbdare, ghuişilor, că zeul lor nu este altceva decît un monstru din trecut.

S'GHAMI

Cu puţină vreme în urma, Maémi s-a aruncat din înaltul falezei, nevoind să supravieţuiască ruşinii şi să ducă o viaţă de paria. Am încercat să-i mut gîndurile de la o aşa faptă, i-am propus să plece cu mine, pe o corabie a neguţătorilor din Nebó, dincolo de mare, unde nu ne-ar cunoaște nimeni. N-a vrut însă. Atunci i-am dezvăluit ceea ce Pièrre mi-a explicat şi eu nu pot să accept încă, deşi el nu m-a minţit niciodată. Nici ea n-a crezut în povestea asta fantastică. Am condus-o pînă în înaltul Stîncii Negre și i-am ţinut mîna într-a mea, pînă ce s-a hotărît. Astă seară o voi îngropa şi, dacă preoţii nu vor fi de acord, eh! Ce-mi mai pasă acum de viață!

După zisele lui Pièrre, Maémi şi Mary au murit degeaba. Ar fi prea groaznic și prefer să cred că noi am păcătuit, că zeul şi-a întors fața de la noi, pentru a-i favoriza pe oamenii cerurilor. Dar păcatul nostru neştiut trebuie să fi fost foarte mare, pentru ca în loc de Maémi cea frumoasă, Mary, biata Mary, fiica cerului cu pielea roză ca de peşte, să fie aleasă de Zeul-pe-care-l-aduce-vîntul!

Traducere ŞTEFAN GHIDOVEANU